

Nr 227.

Av herr Gränebo m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts framställning om anslag till lindring i mindre bemedlades kostnader för djursjukvård.

Under nionde huvudtiteln, punkt 83, äskas ett förslagsanslag av 700 000 kronor för nästa budgetår till lindring i mindre bemedlades kostnader för djursjukvård.

Anslag för här ifrågavarande ändamål beviljades första gången av 1937 års riksdag. I proposition nr 165 framhöll dåvarande chefen för jordbruksdepartementet, att ett oförtydligt behov av lindring i mindre bemedlades kostnader för djursjukvård förelåg. Departementschefen syftade härvid närmast på mindre bemedlade djurägare, som äro bosatta på ett mera betydande avstånd från veterinärens stationsort. Kostnaden för dylika djurägare torde mången gång vara nära nog oöverkomlig.

Ursprungligen uppfördes för ändamålet ett förslagsanslag av 50 000 kronor. Medelsåtgången ökades efter hand som möjligheterna att erhålla bidrag blevo kända, och anslaget är i innevarande års budget upptaget med ett belopp av 700 000 kronor.

Grunderna för bidragets utgående ha tid efter annan ändrats, senast vid 1949 års riksdag. Före ändringen detta år kunde bidrag utgå till djurägare, för vilken det senast fastställda beskattningsbara beloppet enligt förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt icke översteg 600 kronor eller det senast fastställda taxerade beloppet enligt nämnda förordning uppgick till högst 2 200 kronor. Statsbidrag utgick dock icke till den som hade en skattepliktig förmögenhet, överstigande 20 000 kronor. Bidraget utgick till bestridande av den del av veterinäraryvodet och resekostnaden, som översteg tio kronor.

I proposition nr 51 till 1949 års riksdag framhölls, att 1947 års skattereform nödvändiggjorde en omarbetning av de gällande reglerna för statsbidraget. Departementschefen erinrade även om att utgiftsstegringen under anslaget föranlett riksdagens revisorer att i samband med den år 1947 verkställda granskningen ifrågasätta en jämkning i bidragsgrunderna om kostnaderna skulle ytterligare ökas. Utgiftsökningen hade sedan dess fortsatt, framhöll departementschefen. Under budgetåret 1947/48 uppgick medelsåtgången till omkring 651 000 kronor. I betraktande av bland annat den inverkan på resekostnaderna, som tilläggsskatten på bensin fått, syntes det

— fortsatte departementschefen — ej osannolikt, att kostnaderna komme att stiga ytterligare under då löpande budgetår. Med hänsyn till denna utveckling och till nödvändigheten att i dåvarande ekonomiska läge så vitt möjligt begränsa statsutgifterna borde man vid utformningen av de nya bidragsgrunderna icke ytterligare utvidga kretsen av bidragsberättigade djurägare utan snarare något minska densamma. I anslutning härtill föreslogs i nyssnämnda proposition, att bidrag endast skulle utgå till djurägare, som hade en till statlig inkomstskatt taxerad inkomst, ej överstigande 2 500 kronor. Samtidigt föreslogs förmögenhetsgränsen höjd till 30 000 kronor med hänsyn till den nya skattelagstiftningen.

På förslag av jordbruksutskottet beslöt emellertid 1949 års riksdag, att bidragsgränsen skulle sättas till 3 500 kronors till statlig inkomstskatt taxerad inkomst.

I årets statsverksproposition föreslås under hänvisning till besparingsutredningen, att bidraget till djurägare, vars till statlig inkomstskatt taxerade inkomst överstiger 2 500 kronor men ej 3 500 kronor, begränsas till belopp, motsvarande hälften av veterinärkostnaderna. Även dessa djurägare skola alltid i första hand svara för ett belopp av tio kronor.

Det skulle enligt vår mening vara olyckligt, om detta socialt betonade anslag under nionde huvudtiteln gjordes till föremål för en beskärning, som icke torde ha någon motsvarighet beträffande anslag med liknande syfte under andra huvudtitlar. Departementschefen har icke gått fullt så långt denna gång som i det år 1949 avvisade förslaget, enär halvt bidrag enligt årets förslag skulle medgivas djurägare med mellan 2 500 och 3 500 kronors taxerad inkomst. Å andra sidan har penningvärdet ytterligare försämrats under de sistförflutna åren, varför 2 500-kronorsgränsen för taxerad inkomst som villkor för bidrag nu måste betecknas som ännu mera otillfredsställande än för ett par år sedan.

Avsikten med de föreslagna begränsningarna har angivits vara, att utgifterna under detta anslag icke borde tillåtas att stiga ytterligare, utan kretsen av bidragsberättigade snarare något minskas. Om det år 1949 framlagda förslaget hade bifallits av riksdagen, skulle antalet bidragsberättigade i verkligheten ha minskats högst avsevärt. Vid tidigare gällande regler, med ett beskattningsbart belopp av 600 kronor som bidragsgräns, skulle t. ex. en familj med fyra barn vara bidragsberättigad även om den taxerade inkomsten uppgick till omkring 5 000 kronor, under det att gränsen enligt propositionen skulle ha blivit 2 500 kronor. Även den av riksdagen beslutade inkomstgränsen av 3 500 kronor torde innebära en minskning av antalet bidragsberättigade i jämförelse med förut gällande bestämmelser. Slutligen må anmärkas, att den i propositionen år 1949 anförda farhågan, att utgifterna ytterligare skulle komma att stiga på grund av tilläggsskatten på bensin — en i och för sig tvivelaktig motivering — icke längre kan

anföras som skäl för inskränkning, då nämnda tilläggsskatt numera avskaffats. Några andra skäl, som skulle kunna föranleda en mera avsevärd stegring av utgifterna, om den nuvarande inkomstgränsen bibehålles oförändrad, synas icke heller föreligga.

Med stöd av det anförda hemställes,

att riksdagen måtte besluta att nu gällande inkomstgräns av 3 500 kronor till statlig inkomstskatt taxerad inkomst skall bibehållas som villkor för bidrag från anslaget under punkt 83, nionde huvudtiteln, till lindring i mindre bemedlades kostnader för djursjukvård.

Stockholm i januari 1951.

C. P. V. Gränebo.

S. G. W. Wahlund.

Arthur Heiding.

B. A. Nilsson.

Osc. Werner.

Lars E. Andersson.

Ivar Persson.

Fritiof Karlsson.

Karl Persson.

Bernhard Näsgård.

Gust. E. Andersson.

Fridolf Jansson.

Olof Pålsson.

Ivar Nilzon.

Otto Niklasson.

Gustav Hallagård.